

Zetovi

Tvá kniha mi kdysi ukázala, že pobyt v přírodě může být jedna velká Výprava za dobrodružstvím.

Maťa

*36 let, TOM Lišáci Vsetín (praktický lékař *)*

Aby dobrodružství dnešních kluků a holek začínalo i v jeho knihách. Aby tam začínalo i pro další generace, které objeví jeho příběhy, hry a inspirace.

V každém kroku na stezkách poznání přírody a lidského společenství tak navždy zůstane velký dík - za vykopání studny, která bohatě napájí všechny žíznivé.

Michálek

46 let, dříve vsetínský Zálesák/Pupava/Trojka

Vážený a milý pane Miloši.

Knižky, které jste napsal byly inspirací pro život plný her. Učil jsem se a hrál, nejen já, ale i děti kolem mne. Do dalších let plno radosti, zdraví a štěstí. S úctou

Fuk

*45 let, TOM Lvíčata Vsetín (ředitel střední školy *)*

Ráda se připojuji ke společnému přání. Z jeho sbírkových knih her jsem čerpala dost dlouho a velmi si vážím osobního setkání na jednom kmenovém zasedání oldů. Šla jsem mu potřást rukou a poděkovat za jeho hry. To je pro mě na celý život nezapomenutelné setkání. Takže i na dálku přeji ještě hodně let ve zdraví.

Hájoška

82 let, 139 oldskautský klub v Táboře

*Ahoj Miloši,
máme Tě rádi!*

Bohouš a Lenka z Veselí nad Moravou

Ahoj, jsem rád, že tě mohu aspoň takhle na dálku pozdravit. Dodnes nám v klubovně slouží tvé sborníky her a v knihovně mám Skautský tábor ze Skautských pramenů. Zrovna aktuálně rádci používají Výpravy za dobrodružstvím při plánování družinové výpravy.

Horg

Milý ZETe.

Prosím, přijmi ke svým narozeninám ode mne přání pevného zdraví a spokojenosti do dalších let.

Když jsem v roce 69 nebo 70 dostal od rodičů k vánocům Tvou knížku, „Jak vést letní tábor“, netušil jsem, že jsi právě vstoupil do mého života (a že budeš jeden z těch, který ho významně ovlivní). Od té chvíle, po řadu let, společně s Frankem Elstnerem, Setonem, Foglarem, Velenem Fanderlíkem a vůdcem našeho oddílu Tomem, jste mne týden co týden vedli a dohlíželi jste, nad mým vedením družiny Havranů, pak Jestřábů a nakonec vlčáckých Poštolek. Ta Vaše péče, o mou osobu, byla tak intenzivní, že mne poznamenala na celý život, a to nejen v soukromí, ale i v životě profesním.

Ne, že by se ze mne stal Mirek Dušín nebo Rikitan, to rozhodně ne. Nicméně za uplynulých 58 let jsem musel x krát konstatovat, že to, čeho se mi od Vás dostalo, mi pomáhalo a pomáhá při mé cestě životem (a přírodou :-)). Díky Vám mi bylo dopřáno v chlapeckých letech vychutnávat si tu neskutečnou atmosféru bratrského přátelství, výprav, dobrodružství, ale i smysluplné práce, o které jsem dychtivě četl v otcových skautských časopisech a kterou jsem toužil zažít. Později, již jako dospělákovi, mi skautské ideály a návyky z oddílu pomáhaly zdolávat úskalí všech profesí, které jsem kdy vykonával (do dneška sedm :-) - i když tady musím poznamenat, že ne vždy jsem se setkával s pochopením pro to, co jste nás učili, ale jak se říká, všechno zlé k něčemu dobré - rozhodně se mi dostalo daru rozpoznat skutečné životní hodnoty). Ani nevíš, jak jsem si po převratu v 89 na středisku Vsetín opět vychutnával tu skvělou skautskou atmosféru. A když jsem dostal do rukou Tvé Skautské prameny, cítil jsem se jako by mi bylo zase 15 a já, byť mi už dávno 15 nebylo, jsem si i díky nim, mohl opět užívat ta nádherná dobrodružství skautingu. A za to všechno Ti patří velké díky!

Můj (snad věkem starší) bratře, k Tvým narozeninám ti přeji nejen výše zmiňované zdraví a spokojenost, ale i následovníky, kteří budou ochotni po Tobě převzít Tvé dílo a pokračovat v hloubení té studny, ze které budou moci jiní pít, ale také dostatek těch, kteří budou lačnit po tom prameni čisté a nezkalené vody (a to přeji i nám všem ostatním, kteří jsme měli to štěstí, její chuť poznat).

Ruku tiskne

Pajtáš

58.let, bývalý člen 3.chlapeckého oddílu Junáka Vsetín (Zálesák/Pupava/Trojka)

Díky za knihy, které mi prodlužovaly mládí i za společný kurz Fons před 20 roky.

Ještěr

52 let, Brno

...jednoznačně nejsilnější stopu ve mě zanechal LOVEC HVĚZD.

Tak díky za něj.

Honzík

40 let, 4.CH Lvíčata Vsetín (*terénní sociální práce)

Chci Vám poděkovat protože vlastně jen díky Vám jsem mohla prožít úžasný den s lidmi, které mám ráda a zažít spoustu legrace.

Při natáčení klipu jsem si vyzkoušela tolik věcí a to jen díky Vám. I proto Vám chci poděkovat. Můj táta si v klipu taky zahrál. Knihovníka. Byl z toho nadšený. Teď každé návštěvě vypraví, že je herec. Můj brácha od Vás moc rád čte knížky, máme jich doma hrozně moc. Vlastně Vaše knížky jsou snad všude, když jsme v Kateřinické knihovně natáčeli část klipu našli jsme tam od vás taky spousty knížek.

Přeju vám vše nejlepší k narozeninám a ještě nám něco hezkého napište.

Jaxík

13 let, ŠESTKA Kateřinice

Milý Miloši.

Rád vzpomínám na Benišky v roce 1992, protože mě posunuly na cestu, po které šlapu stále. Tam byl prvopočátek všeho mého skautského. Za to děkuji tobě, ostatním instruktorům a samozřejmě i ostatním frekventantům, protože od té doby jsme se s řadou z nich několikrát setkali na skautských stezkách.

20 let již používám hry sepsané v tvých encyklopediích a nedá se ani vypovědět jakým přínosem byly, jsou a budou...

K tvým narozeninám přeji hlavně pevné zdraví a spoustu dobrých lidí kolem tebe....

Sámo

39 let, středisko Říp v Roudnici nad Labem

Milý Zete,

za naši rodinu se 2 malými holkami (1 roka 3 roky) a manželkou Kamčátkou, se kterou jsme se poznali díky kurzům Fons, se těším jak budu dětem číst nejen Sedmičku, ale zejména jak jim předám Skautské prameny, aby je mohly použít při skautování. Řada inspirací a kreativní přístup k problémům, stejně jako množství skautských přátelství mi dělá život i práci radostnější. Děkuji!!

Netopýr

40 let, 4. oddíl Horizont Pardubice

Miloši,

jistě víš že jsou prakticky v každé skautské knihovničce, ty ve městě, v přírodě, v klubovně nebo na hřišti ... u nás na Vinici, co pamatuju, je měl snad každý rádce a byly na stole snad každý týden, ikdyž tehdy to vlastně nebyl rádce, ale vedoucí. Spolehlivě patřily mezi těch pár knížek, které bylo třeba nezapomenout ani na tábor: Batlička, Elstner, Zapletal ... jojo, hrál jsem si nejvíc v 80. a 90. letech.

Výpravy za dobrodružstvím byly na nějakou dobu i mým osobním průvodcem a s Grizzlyho Toulkami přírodou možná i jednou z nitek vedoucí mne ke studiu Přírodovědy (na UK).

Čas plyne a Dazul píše, že budeš slavit osmdesátčtvrtiny ... no nevím,

co je na tom pravdy, ale faktem je, že asi před patnácti, dvaceti lety jsem našel ve sběrně papíru takový salát bez desek, s rozpadlou vazbou, ale podle názvů kapitol a obrázků hned strčil do kapsy (opravdu nevím, která to je, hádám tak 70. léta). Na světlo vycházejí už jednotlivé vetché listy poněkud s bází a to když velmi nutně potřebuju do sokola něco opravdu podstatného - skákání panáka, házení s míčem, abeceda s gumou ... cvičení rodičů s dětmi nebo předškoláků se bez toho neobejdou, protože na dvorcích se to děti už od starších kamarádů nenaučí. Ne že by nebyly dvorky (ikdyž v Praze v Modřanech nejsou tak hezké jako byly ty pardubické) a děti, ale nějak se nepotkávají. Vždyť to znáš už dávno sám ...

Díky za ně!

Dombas

*39 let, 4.CH HORIZONT Pardubice
(* Výzkumný ústav vodohospodářský)*

*Milý Zete,
děkuji za skautky a skauty z Fryštáku za všechno, co jsi v životě udělal - za parádní knížky, za hry, za vedení po nejruznějších stezkách...*

Vše dobré do dalšího života Ti z celého srdce přeje a levičku tiskne ten, co jde po stále stejné cestě už od dětství...

Noe

48 let, 10.oddíl OS Fryšták (pracovník v sociálních službách)*

Chce někdo vědět, proč čtu Zetovy knížky?...

Porada učitelek před školou v přírodě. Přemýšlíme, kdo vytvoří kompletní program pro tři třídy. Je to jasné. „Tak co třeba naše nová kolegyně? Jste mladá, určitě máte nějaké nápady.“ Vedoucí učitelka nasadí líbezný úsměv. „To mám. Spoustu nápadů,“ vypálím. A taky mám všechny díly Her od Zeta (to už neřeknu nahlas)...

Třetíci před povinnou celodenní vycházkou. „Paní učitelko, béčko jde do města na zmrzlinu. A my jako půjdeme do lesa?!“ „Ne, my půjdeme na Výpravu za dobrodružstvím. A vezmeme si i batůžky.“ „Jóóó...“ Cha, opět boduju.

Proboha, supl hodiny literatury v páté třídě. Co s nima? Naštěstí mám Sedmičku. „Németh, to bude tvoje heslo...“, snažím se to procítit. Barboře v první lavici tečou slzy...

Můj budoucí manžel se snaží o romantiku. Jdeme okolo brněnské přehrady. Bere mě za ruku. Tak jo. Ale tak romantické jako v Lovci hvězd to určitě stejně nebude.

Možná trochu přízemní důvody, proč číst knížky. Ale neboj, Zete, sama jsem většinu z nich přečetla jedním dechem a teď tu romantiku, napětí, soucit i srandu předávám dál...

Kikina

29 let, 6.OS Kateřinice (učitelka, nyní na mateřské dovolené)*

Miloši.

Když jsem byl nováčkem v turistickém oddíle, hltal jsem vyprávění o táboření na ostrově.

Na ostrově, který byl navíc nedaleko od našeho tábora, kousek po proudu Stříbrné řeky. Oči navrch hlavy.

Dlouho jsem nevěděl, kde berou vedoucí tolik zajímavých her. V těch, co mi ve škole předkládali, jsem nic takového nenašel.

Až onehdá se mi poštětilo a první Tvoji knihu jsem našel v antikvariátu, až na konci regálu, vlastně – abecedy.

Další pak přibyla ze sběrný papíru. Někdy v tu dobu mi CVAKlo, co tyhle dvě knihy a náš oddíl spojuje - skauting.

Ale to se moc nahlas říkat nesmělo. Tyhle knihy a oddíl byly pro mne takovým ostrovem svobody.

O něco pozdějc, se ozvala rány další. PRÁSK! „Výpravy za dobrodružstvím“ BUM! „Hry v přírodě“.

To bylo na oddílovkách a výpravách zábavy. Jak tyhle knihy poznamenaly náš oddíl a nás - jeho členy...

...dobrodružství jsme si nacházeli i tam, kde ostatní jen slepě procházeli.

Pak knihkupectví začaly sypat knihy další, až se to sesypalo celé.

Ostrůvek svobody se rozšířil a náš oddíl se zase mohl jmenovat skautský.

Možnosti i výběr se značně rozšířily. Následovaly Prameny. Tak s tímhle základem snad neskautovat ani nejde...

Když jsem byl na základce, a potřeboval nějakou hru na školní výlet nebo soustředění, volba byla jasná.

Taktéž, ale už na gymplu, když bylo třeba nějaké hry na bramborovou či jinou brigádu.

Coby student a praktikant ústafu pedagogického jsem věděl, že v přípravě hodin tělocviku a sportovních kurzů se nemohu mýlit, když po jedné hnědé šáhnou.

Když potřebuji nějakou hru na schůzku či výpravu, vím, kam v dlouhé barevné řadě šáhnout.

Když si připravuji knihy s hrami na tábor, Tvé mezi nimi chybět nemohou.

Když potřebuji coby učitelské utáhnout žáky na nudli, volba knihy do kapsy je jasná.

A tak, bráno dle četnosti do ruky vzetí jednotlivých knih, k řadě jmen – B.P, Svojsík, Elstner, Kipling, Batlička, Jestřáb, Náčelník, Gigant – přidávám i Zet.

Dovol, abych Ti tímhle vysekl poklonu za Tvé dílo, které jsi pro nás – děti, studenty, rádce, vůdce, učitele, instruktory a táty sepsal a obdaroval tak mnoho dalších, kteří se vyskytli v našem okolí a dosahu.

Figy

43let, učitel a vůdce pardubického 4.oddílu HORIZONT

Miloši,

ač je má paměť děravá, pamatuji si data narození svých dětí a nejbližších rodinných příslušníků, pár státních výročí, datum vlastní svatby, ale taky 6.5.1983, kdy jsem mohl podat ruku Jestřábovi a 21.8.1992, kdy jsem ji mohl podat Tobě.

Mimo mých rodičů není mnoho lidí, kteří mne dokázali pro život pozitivně směřovat. Ale ty jsi mezi ně patřil a stále patříš. Dokázal jsi to prostřednictvím svých knih, osobním příkladem, pokorou a skromností.

Jen jednou jsem byl, díky Tvé knize, ve velkém pokušení. V osmé třídě jsem si vypůjčil PRÁZDNINY POD STANEM. Měl jsem je doma tak dlouho, až jsem byl knihovnicí opakovaně upomínán, abych je vrátil. A já tehdy vážně uvažoval o tom, že ji prachsprostě ukradnu. Vymyslím si nějakou historku jak jsem o knihu přišel, založil a nemohu ji najít, jak mi ji někdo ve škole šlohnul Po velkém vnitřním boji jsem nakonec knihu vrátil. A před měsícem, cca 35 let po svém vítězství nad sebou samým, se mi ji podařilo koupit přes internetový aukční portál. Mám ji i když to trvalo hezky dlouho : -)

Měl jsem úžasné štěstí, že jsem Tvoje (pro mne zásadní knihy) SEDMIČKU, OSTROV PŘÁTELSTVÍ i STEZKU ODVAHY četl ve správný čas, že spolehlivě zafungovaly jako „posílení ve víře“, kterou dokázali vybudit HOŠI OD BOBŘÍ ŘEKY. Pubertální pochybování nad odlišností od mých spolužáků bylo díky nim přemoženo.

Za Tvé „VÝPRAVY ZA DOBRODRUŽSTVÍM“ jsem ani na okamžik nezaváhal dát svůj měsíční žold vojína armády ČSSR. A byla to má nejlepší investice, kterou jsem během těch dvou let udělal. Knížka mi pomáhala přežít, aniž bych se musel sám před sebou stydět a stejně tak mi pomohla nepromarnit jinak naprosto ztracený čas.

Osobní setkání s Tebou, Václavem, Jankou, Rackem, Jovišem a Vlkem v srpnu 1992, bylo dalším posílením. Nové pochybnosti o cestě, kterou jsem si vybral, pochybování nad tím zda to „má smysl“, tohle setkání pohřbilo definitivně.

Navíc jsem tehdy údajně několikrát parafrázoval klasika: „Křičte si na mne, řežte si mne, mučte si mne chlebovou polívkou - přece jsem nejšťastnějším chlapcem: vždyť jsem vidět Zeta!“ : -)

Miloši, děkuji za to, že jsi. Přeji Ti „vše dobré a ještě lepší“.

Dazul

47 let, ŠESTKA Kateřinice

PS: Rád bych si konečně dočetl „Příběhy starého vlka“ - dokončené a nejlépe knižně vydané.

Milý Zete,
děkuju za setkání s Tebou, za to, že jsi mě přivedl k Roverskému kmeni. Za to, že jsi ho pro nás rovery tehdy zasadil a pomáhal pak dlouho, aby rostl. A díky za Soví jeskyni a všechny sebrané hry. Přeju, ať se tě drží optimismus a radost.

Eva M.

34 let, středisko Kalich Tábor

Děkuji.

Za inspiraci, poučení, zábavu, radost, pokoru, fantazii, sny, pomoc, naplnění, vzor, zkušenosti, odvahu, přátelství, zážitky, pocity, upřímnost, cestu, odpovědnost, spolehlivost, rozvahu, štěstí, trpělivost, pečlivost, skromnost, důvěru, obětavost, pevnou vůli, vytrvalost, ...

Pípa

39 let, 4.CH Lvíčata, Nessuno, 6.OS Vsetín

Já a Miloš Zapletal - Zet... to je na dlouhé povídání :-)) I když jsem se s ním osobně setkala jen jednou (v závěru FONSu Hájenka 1997), je mojí „srdeční záležitostí“ už skoro 30 let...

/Kniha hlavolamů/

- Začalo to ve 3. třídě, kdy jsem dostala knihu hlavolamů. A jejího autora jsem si okamžitě zařadila mezi nejoblíbenější spisovatele. I když je to z objektivního pohledu celkem s podivem: v knize byly opravdu samé hlavolamy, pozoruhodné, ale docela těžké, a u většiny bylo nutné si napřed vyrobit pomůcky - oboje bylo z větší části nad mé tehdejší možnosti. Co mě asi nejvíc zaujalo, byly doprovázející krátké odstavečky – „mikropříběhy“ žáka asi 7. třídy o jejich novém matikáři, který jim dané hlavolamy předkládal, zavedl na to i matematický kroužek a měl nějaké „kočičí“ příjmení, takže ho žáci mezi sebou titulovali hned několika přezdívkami :-)) (Číča, Kocourek, Mikeš...).

/origami/

- Později jsem v knihovně objevila další zajímavou věc od mého již oblíbeného spisovatele, a to knihu s papírovými skládankami – origami. Začala tím moje nenápadná papírová láska... (Shodou okolností bylo origami součástí mého letošního i loňského PF a nedávno jsem si nadělila zásobu vzorovaných origami-papírků. I když to dřívější poctivé rozměřování pravých úhlů a stihání čtverců mělo taky své kouzlo :-))

/rukodělky/

- Při dalším propátrávání oddílu „odborné literatury“ v naší dětské knihovně jsem opakovaně žasla, co všechno ten Miloš Zapletal umí a jak téměř geniálně se to strefuje do mého vkusu... Byla tam kniha se zajímavými technickými rukodělkami (ještě v duchu vidím nákresy papírového hada, co se na špejli a korkové zátce otáčí nad teplem, nebo „potápěče“ z lékovky, který se pohybuje nahoru a dolů lahví naplněnou vodou podle toho, jak se zatlačuje špunt). A taky myslím hned několik knížek s přírodními zajímavostmi i rukodělkami z přírodnin.

/beletrie/

- Téměř nakonec jsem objevila i jeho beletrii. Tehdy jsem nečetla všechny knihy (v knihovně je neměli...), ale Stezka odvahy ve mě zanechala hluboký dojem. Ostrov přátelství si mě získal mj. i tím, že hlavní hrdina přezdíváný Jonáš bydlel v Pardubicích v „domě s velrybou“, a já v Pardubicích měla babičku a ta reálná místa znala. Ovšem jeden z nejsilnějších zážitků z literatury vůbec mám ze zdánlivě banální scény, kdy si krátkozraký hlavní hrdina jde do města opravit rozbité brýle – dojem z popisu „rozmazaného světa“ cestou tam a tu radost z „ostrosti“ na zpáteční cestě mám v sobě dodnes :-) Ano, taky nosím brýle (od 9 let), a okamžitě jsem byla skálopevně přesvědčena, že autor taky, protože bez osobní zkušenosti by to prostě nemohl tak napsat! :-)

/skauting a hry/

- Někdy na přelomu 80. a 90. let jsem dostala Špalíček her. A na začátku 90. let při obnově skautingu, kdy jsem se stala (vzhledem k věku) „hned“ rádkyní, jsem zjistila, že Miloš Zapletal je vlastně bratr Zet, taky skaut... Už ani nevím, jestli v tom zjištění byl vrcholný úžas a obdiv „tak i toto je můj nejoblíbenější spisovatel“, a nebo jsem si řekla něco jako „aha - no jo, teď to všechno do sebe úplně zapadá“ :-) Pokud si dobře vzpomínám, stál Zet u počátku znovuvydávání časopisu Skauting, no a samozřejmě „jeho“ Skautské prameny, to byl a stále je pojem... Zvlášť první díly byly trochu zjevením a „biblí“ pro počínající hnutí. „Ještě je mám schované...“ Na čtyřdílnou Encyklopedii her mi už superlativy nestačí, to se musí prožít... Ve veřejnosti nejznámější, geniální dílo, zajistilo by nesmrtelnost, i kdyby nic jiného nebylo. Ale já dobře vím, že toho bylo mnohem, mnohem víc ;-). Třeba jako „dodatek“: už jsem byla trochu starší než hlavní cílová skupina, ale pamatuji si založení roverského časopisu Kmen, u kterého stál – kdo jiný než Zet?

/FONS/

- Již zmíněný roverský kurz FONS měl pro mě také značný význam a Zet byl jedním z „otců zakladatelů“. Zaslouchla jsem tam drobnou „legendistickou historku“ z doby plánování prvního FONSu, kdy se uvažovalo o místu a Zet se měl obrátit tuším k Jance a Rackovi se slovy: „Vy máte chalupu, tak to bude u vás!“ A bylo :-). Mimochodem, zvyk posílat PF a hlavně je vlastnoručně vyrábět jsem si přivezla právě z FONSu. Před nedávnem se mi některé dlouhodobé známé svěřily, že si je schovávají a mají už doma pěknou sbírku :-)

/“douška“/

- Celkem nedávno jsem na cestách narazila někde ve výprodeji na Zetovi dětské knížky, některou jsem kdysi četla, jiné ne. Neodolala jsem a hned je koupila. „Shltla“ jsem je jedním dechem, během pár hodin ve vlaku, ten večer a myslím ještě další den. „Ještě je mám schované...“

DÍKY !!

Šárka

37 let, dříve rádkyně a vůdkyně oddílu ve středisku Litovel, nyní „oldskaut“ ve středisku Vsetín a odborný garant zdravotnických kurzů (* lékařka)

Malý velký muž z Kristiánova

Jen nedaleko centra krajského města Liberec, v prostředí kdysi mondénní a zahradní čtvrti Kristiánov plné klasicistních budov pod Monstračním vrchem, žije už po mnoho let jeden z největších světových expertů na hry a trávení volného času- Miloš Zapletal- Zet. Jméno tohoto čtyřiaosmdesátiletého, leč duchem stále věčně mladého skauta je mezi těmi, kdo pracují s mládeží, doslova legendou. Jeho život je doslova kronikou skautského hnutí, se všemi jeho vzestupy a pády.

Poznali jsme se na vůbec historicky první skautské lesní škole, speciálně zaměřené na nejproblematictější období vývoje dětí, rovery a rangers. Bylo léto 1991, člověk byl mladý, plný idealismu a víry v lepší budoucnost svojí i své země (to ovšem ještě existovalo Československo!) a já dorazil spolu s dvacítkou dalších dychtivých lidí do malé vesničky Smržov v jižních Čechách. Proti nám stál v řadě našich instruktorů- vesměs už známých jmen od filozofů, novinářů BBC, lékařů až po instruktory známé Lipnické prázdninové školy- postarší menší, ale urostlý chlápek v ošoupaných manšestrákách a vyšisované bundě. Tímhle týpkem byl Miloš (svou přezdívku dostal už ve svých 15 letech v roce osvobození od německé okupace). Jeho jméno ale už tehdy bylo legendou a on jí opravdu dal zapravdu. Bývalý učitel tělocviku, za jehož knihu Výpravy za dobrodružstvím jsem během svého nuceného dvouletého Zeleného vandru vysolil bez váhání celý svůj měsíční žold, nás tam za ten týden totiž doslova fyzicky zničil.

Nikdy, ani na výcviku v armádě, jsem si jeho slovy tak „nedal do trička“. Jídlo mezi jednotlivými body programu jsme hltali v běhu a stejným způsobem se přesouvali od jedné přednášky k další činnosti. Legendární byl jeho štafetový závod, kdy čtyřčlenné družstvo muselo na kole, během a během pozpátku (!) urazit během cca tří hodin 100 kilometrů. Kdo si zkusí běžet pozpátku třeba jen půl kilometru okamžitě zjistí, že se při tom namáhají zcela jiné svaly na nohou, než při normálním běhu. Nota bene v terénu, lesem a přes překážky. A na každého z nás, jedno zda kluky nebo holky, připadalo nejméně pět kilometrů zrychleného přesunu tímto račím způsobem. Mimo další dábelské disciplíny, samozřejmě- opět vzešlé z Milošovi hlavy- např. sestavit vor bez použití čehokoliv jiného, než co jsme měli v ten okamžik na sobě. Ovšem ve vodě, bez toho, že by jsme se byť jen prsty u nohou dotýkali dna. Pak jsme ještě na ten vor museli naložit své věci, zásobu dříví a opět na hluboké vodě na něm rozdělat oheň. S hořícím vorem, tlačným před sebou, jsme pak museli přeplavat ne zrovna malý rybník Dvořiště a vylodit se po způsobu britských komandos přímo na pláži, plné vyděšených slunících se turistů. Odtud pak už bylo do cíle, kam se musel stále hořící vor dopravit -komu to chćiplo uprostřed vodní hladiny, musel se vrátit na start a začít znova- jen co by kulometem dostřelil- asi jen čtyři kilometry. Není tedy divu, že jsme se už počínaje druhým dnem chodili kolíbatým a těžkým krokem jako přetahující těhotné ženy a komu bylo umožněno spát čtyři hodiny v kuse (běžné totiž byly i noční bojové hry a jiné chuťovky, vesměs opět od Zeta), ten si mohl gratulovat...

/Drsný důchodce/

Přes své nesporné zkušenosti a rozsáhlou publikační činnost je Zet v „normální“ společnosti, na rozdíl od jiných tzv. hvězd a VIP poměrně málo známým. Přesto lze říci, že z generace dnešních Husákových dětí a starších prakticky každý muž a i mnoho žen přišel nějakým způsobem s rozsáhlým Zetovým spisovatelско-pedagogicko- vychovatelsko- překladatelským dílem do styku. Jen to mnohokrát ani nevěděl.

Milošovu anonymitu navíc prohlubuje jeho mezi přáteli notoricky známá skromnost. Odmítl dokonce převzít zlatý- nejvyšší- stupeň vyznamenání Březový lístek s odůvodněním, že toho není hoden. Když jsem za ním před časem přišel s nápadem, že bych o něm chtěl napsat do Věčka pár řádek a potřeboval bych ho kvůli tomu vyfotit, hnal mně po schodech, až se mi za patami hořelo. A to se známe skoro čtvrt století.

/Malý velký muž/

Zet se podílel na také asi v nejlepším projektu pro mladé lidi, vzniklém za Husákovské éry - v Lipnické táborové škole. V dobách, kdy ještě nikdo neznal pojmy jako adrenalinové aktivity nebo outdoor, to byla skutečně bomba. K dokreslení Zetovi osobnosti svědčí i fakt, že programově nevlastní televizi. Tudíž je zcela imunní vůči rostoucímu kreténismu našich politiků z pravé i levé strany a nezná prázdné tlachání. Tento jen 170 cm „malý velký muž“ mluví málo, ale když už otevře ústa, mluví jasně, stručně, krátce a výstižně. Prostě jako muž.

Dodnes si vzpomínám na jeho slova, se kterými jsme před několika lety končili náš rozhovor pro jedno ze severočeských médií. „Skauting má dnes stejnou důležitost jako před 100 lety. Společnost se sice změnila, ale základy na nichž stojí skauting, zůstávají stále. Snažíme se především o výchově k charakteru. Proto, aby si člověk na konci života neřekl, že svůj život zbůhdarma promarnil. Aby věděl, že jsou jiné, důležitější věci na světě, než jen peníze- příroda, kamarádství, poznávání světa. Jsme tady jednou za těch 13 miliard let, co trvá náš vesmír a záleží tedy jen na nás, zda svůj život opravdu prožijeme,“ začal Zet mimoděk citovat slavnou báseň od Axela Muntha, kterou použil v jedné ze svých nejslavnějších a nejlepších knih, Stezce odvahy. Mimochodem, pro její získání svého času dělali kluci- včetně mě- tak šílené věci, že by za to byli dnes v hledáčku všech médií. „... Nebo zda jen zbůhdarma promarníme,“ uzavřel naše setkání Miloš Zapletal, alias Zet, žijící legenda československého skautingu a sakra dobrý chlap. Škoda, že takových lidí, jako je on, nemá tento národ po skoro třech generacích morální i fyzické likvidace národních elit nejdříve Němci a pak komunisty dnes více.

Paf

47 let let, 1976 -80 člen ilegálního skautského oddílu Šedý vlk, po roce 1989 vůdce 7. a 84. oddílu. Praha, člen skautského střediska Říp v Roudnici nad Labem. Novinář, fotograf, spisovatel...

Nevím co je nuda už deset tisíc let,
od malička formoval mě starší bratr Zet.
Kdo se nudí, ten je chudý, ale já jsem bohatý,
bez peněz a drahých cetek šlapu štěstí na paty.

Tisíc malých dobrodružství
zažívám každý den, tady na
Ostrově přátelství to není
žádný sen. Moji stezku odvahy
vytyčil bratr Zet, jsem jedním
z cvoků, lovcem hvězd a není
cesty zpět.

Život v skrytu beze třpytu
nepodstatných vět, tak se
žije, dokud srdce bije - říká
bratr Zet. Zajordánským
povalečem si občas
připadám, díky
Pane za to, že
staršího brácha
mám.

